

Az úgy volt

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 39. szám, 2019. szeptember 27.

Olvastam én már annyi mindent. Megfojtotta, feldarabolta, szorongatta, rázárta a fürdőszobaajtót, pofon vágta, ezek a szalagcímek olyanok már, mint a sorminta az életem. Betűből rakott csíkok. Némelyiket átfutottam, rögtön összeszorult tőle az öklöm, de nem a dühtől, hanem a szorongástól, tudja, mint amikor az újszülött megmered, ha fél. Aztán sokáig megint úgy tettem, mintha a címek csak vonalas minták volnának. Nem akartam tudni, hogy van ilyen.

Aztán volt egy éjszaka. Nem ismertem rá... Pedig velem élt már akkor. Mondjuk, azt mondta, nem él velem, de egy hónapja hozzám jött haza, akkor hogy kell ezt hívni? Egyedül éltem, ő meg nálam lakott. Ez is az egyik igazsága volt, amit nekem meg kellett tanulnom. Meg hogy az embernek mindig készen kell állnia, hogy bárkit, bármikor fejbe rúgjon az utcán vagy a cigiboltban, ha rosszul néz, vagy elé áll, meg hogy az élet egy háború.